

Kirsten Jacobsen (FP):

»Vil ministeren overveje at tage initiativ til, at specielt ældre og umyndige opnår en minimumsforrentning af deres indestående i pengeinstitutter, såfremt beløbet er over 10.000 kr., og finder ministeren, at det er acceptabelt, at pengeinstitutter udnytter ældre og svage borgere, der ikke har forstand på pengesager, ved at give en så urimeligt lav rente af deres indestående som 1/2 pct.?«

Begrundelse

Til ministerens orientering vedlægges artikler fra dagbladet Politiken af 10. og 11. marts 1993, hvoraf det bl.a. fremgår, at Pengeinstituttankenævnet har accepteret, at en ældre dame ikke har fået mere end 1/2 pct. i rente af et indestående på flere hundrede tusinde kroner. Af samme artikel fremgår det, at offentligt udpegede værger for umyndiggjorte ældre ofte er udsat for den samme lave forrentning af de umyndiggjortes penge.

Svar (29/3 93):

Industriministeren (Trøjborg):

I begrundelsen for spørgsmålet henvises bl.a. til en kendelse fra Pengeinstituttankenævnet. Jeg tillader mig at henvise til uddrag af Pengeinstituttankenævnets kendelse:

»Ankenævnet finder, at der påhviler et pengeinstitut en almindelig pligt som led i rådgivningen af kontohavere med et indestående på anfordringskonti i en størrelsesorden som i nærværende sag at henlede sådanne kontohaveres opmærksomhed på alternativ placering af kontoens indestående.«

Jeg er enig med Pengeinstituttankenævnet i dette synspunkt. Jeg har endvidere en formodning om, at dette er i overensstemmelse med arbejdsgangen i langt de fleste pengeinstitutter. For eventuelle andre pengeinstitutter må kendelsen samt presseomtalen heraf formodes at bevirke en ændring af praksis, idet de ellers risikerer et erstatningsansvar.

Da Pengeinstituttankenævnet således allerede har taget fat om problemstillingen, finder jeg ikke, at der er behov for yderligere initiativer.

Spm. nr. S 574

Til *miljøministeren* (12/3 93) af:

Filt Jensen (V):

»Hvis reformen af EF's landbrugspolitik tillader landmænd at indgå 20-årige aftaler om braklægning af arealer langs vandløb, er ministeren da rede til at foretage en vurdering af ændringsforslaget om bræmmer fra naturbeskyttelsesloven (model 1 i notat af 24. februar 1993), således at danske landmænd ikke hindres i sådanne aftaler?«

Begrundelse

I tillægsbetænkningen af 19. december 1991 vedrørende forslag til lov om naturbeskyttelse hedder det bl.a.: »Hvis det som led i reformen af EF's landbrugspolitik bliver muligt at indgå 20-årige aftaler om braklægning af arealer langs vandløb, vurderes ændringsforslaget om bræmmer i lyset heraf, således at landmænd ikke forhindres i at indgå sådanne aftaler.«

I et notat af 24. februar 1993 om muligheder for at opnå støtte til de udlagte bræmmer har ministeren opstillet fire mulige modeller.

Af disse fire modeller foretrækker jeg model 1, som jeg beder ministeren tage stilling til.

Svar (29/3 93):

Miljøministeren (Svend Auken):

Der henvises i spørgsmålet til det notat, jeg med skrivelse af 10. marts 1993 fremsendte til Folketingets Miljø- og Planlægningsudvalg til brug for den vurdering af bræmmebestemmelsen på baggrund af reformen af EF's landbrugspolitik, der er lagt op til i tillægsbetænkningen fra 19. december 1991 til forslag til lov om naturbeskyttelse.

Det fremgår af skrivelserne, at ovennævnte vurdering efter min opfattelse bør tage udgangspunkt i, hvilke muligheder der er for landmændene for at opnå støtte til de arealer, der er omfattet af bræmmebestemmelsen, samtidig med at det natur- og miljømæssige sigte med bræmmerne fastholdes.

I notatet peges der på 4 modeller, der beskriver mulighederne for at opnå støtte til de udlagte bræmmer.

Som det fremgår af notatet, må model 1 og 2 anses for at være problematisk i relation til EF, hvorimod dette ikke vurderes at være tilfældet med model 3 og 4.

Jeg meddelte derfor udvalget i skrivelserne af 10. marts 1993, at: